

Họp Mặt Khóa Công Chánh 1960-1964

vào tháng 8 năm 2008 tại California

Nguyễn Thiệp tường thuật

Khoá Công Chánh tốt nghiệp năm 1964 chỉ có 22 người, gồm có 17 bạn ban Công Chánh và 5 bạn ban Địa Chánh, đến nay đã tản mác khắp nơi trên thế giới. Bốn bạn còn ở Việt Nam là Hồ Việt Phán, Huỳnh Mộng Tuyên, Phạm văn Lương và Lê Trọng Trực. Hai bạn ở Canada là Tô Ngọc Sử và Trần Văn Hà. Một ở Pháp là Dương Đen, và chín bạn ở Mỹ là Lê Thanh Tông và Nguyễn Ngọc Cương ở Florida nơi nắng ấm quanh năm, mà mỗi năm đều có bão tố đe dọa. Nguyễn Thanh Hùng ở Texas, cũng còn ca hát văn nghệ, ngâm thơ, sinh hoạt cộng đồng, nhưng từ lâu rồi, ít liên lạc với anh em bạn bè cũ, và teo cơ trong trận bão vừa qua, Trình hữu Dục, Lê Nghiêm Hùng, Nguyễn Quốc Bảo, Nguyễn Hữu Thọ và Nguyễn Thiệp ở California, nơi mà thiên hạ sợ động đất chuỗi cả tiểu bang ra biển. Bạn Phạm Hữu Nghĩa ở New York, lâu nay mai danh ần tích, không biết có tu hành chi không. Hai bạn mất tích trên biển khơi là Vương Nam Dzuong cùng hai con trai, và Trần Như Thông cung toàn thể gia đình, vợ và bốn con. Một bạn mất khi vừa đến Mỹ, là Đỗ Hữu Minh Châu. Biết đâu anh Châu sẽ còn sống đến nay, nếu đừng mồ tim. Tim

anh Châu bị dị tật bẩm sinh, sống được trên 45 tuổi rồi, thì biết đâu còn có thể sống đến già. Ba bạn mất bị bệnh tại Việt Nam là Phạm Thái Nguyên bị ung thư phổi, bạn Trần Đình Vượng mất vì bệnh viêm gan. (trước khi mất, Vượng có thư cho Thiệp, viết là "... mùa cũng chẳng cần kiêng cử chi cả, đến đâu thì đến..") và Tôn Thất Diệp cũng bị viêm gan C, có thời đã phải nằm nhà không đi đâu được, sau đó nhờ uống dược thảo, khoẻ mạnh lại, đi tập thể dục ở công viên mỗi sáng. Nhưng rồi, nghe nói vì đổi thuốc, nên mất vì bệnh cũ.

Nhân có hai bạn Hồ Việt Phán và Huỳnh Mộng Tuyên đến Mỹ thăm con gái, Con của bạn Phán ở San Antonio, Texas, Con bạn Tuyên ở Westminster, California, anh em Công Chánh tổ chức một buổi họp mặt, gặp gỡ nhau, hàn huyên tâm sự. Nhờ bạn Bảo hăng hái tích cực

kêu gọi anh em cùng khoá qua điện thư liên liên. Tiếc hai bạn Sử và Hà thì không liên lạc được, Bạn Nghĩa thì không trả lời, bạn Cương thì ở Floriad bận việc không về được, bạn Tông còn đang dạy học tại Việt Nam. Sau nhiều lần "i-meo", sắp đặt, nhờ có bạn Ái Văn, một thổ công tại miền Nam California, chọn giúp, và đặt chỗ tại nhà hàng La Véranda. Một nơi họp mặt lý tưởng, ấm cúng, có phòng riêng, anh em tha hồ ăn nói, chuyện trò, không ngại làm phiền các thực khách khác. Buổi họp mặt rất sớm, khởi sự từ 10 giờ sáng, ngày 14 tháng 9 năm 2008, khi nhà hàng chưa mở cửa. Anh Chị Trình Hữu Dục chạy về từ Sacramento, cách 8 giờ lái xe, anh chị Lê Nghiêm Hùng từ Ventura, cách 3 giờ lái xe, anh chị Nguyễn Hữu Thọ từ San Diego, cách 2 giờ lái xe, (anh Thọ lập gia đình mới năm năm thôi, hai anh chị có nụ cười rất giống nhau), anh Nguyễn Quốc Bảo nhà gần, cũng hơn 1 giờ lái xe, vợ chồng Nguyễn Thiệp thì cũng vừa về Santa Ana thăm gia đình, xem như thuận tiện nhất. Buổi họp mặt này còn có các á hữu khác, như các anh chị Ái Văn, anh chị Hoàng Đình Khôi, anh chị Mai Trọng Lý, anh chị Nguyễn Trung Hiếu (Điện cùng khoá), anh Đào hữu Hạnh (Công Nghệ cùng khoá), anh Viên, bạn cùng làm Công Chánh với Tuyên tại Đà Lạt trước kia. Có thêm anh Phạm Nguyên Hanh, xưa cùng làm việc ở Khu Kỹ Nghệ An Hoà. Đặc biệt, có anh Nguyễn Khoa Tần là bạn học thời trung học với Phán, cùng với vợ là chị Ngô Thị Vân khi xưa cũng làm việc ở Khu Kỹ Nghệ An Hòa với Bạn Phán.

Buổi tiệc họp mặt kéo dài cho đến 2 giờ chiều thì tạm tan. Trong bữa tiệc, nhân nói chuyện về các bạn bè còn lại tại Việt Nam, anh em được biết anh Phạm văn Lương, đã già mà còn gặp nhiều khó khăn trong đời sống kinh tế. Anh Ái Văn và bốn bạn khác cùng khoá, đã đóng góp được 500 Mỹ kim, nhờ anh Hồ Việt Phán đem về cho anh chị Lương. Anh Lương đã nhận được và gửi thư với lời cảm ơn : "*Thật là đáng quý đối với moa trong hoàn cảnh khó khăn hiện nay*". Bạn Lương là một người bạn học

giỏi, hiền lành, lương thiện, ít xoay xở với cuộc đời. Bởi thế cho nên còn khổ về vật chất. Như câu nói từ Việt Nam loan truyền : "Lương nào cũng sống được, ngoại trừ lương thiện"

Sau bữa ăn, anh chị Ái Văn mời tất cả về nhà để làm một châu trà rượu, kéo dài cuộc vui. Đa số anh chị theo lời mời, đến nhà Ái Văn, uống rượu, uống trà và tiếp tục cuộc hàn huyên lý thú. Bạn Bảo cũng là một hảo thủ về rượu nho, đáng là đối tác viên ngang hàng với tiên tử Ái Văn¹.

Đến tối, anh chị Ái Văn đề nghị các anh chị quay về lại khu Westminster, để khuyến đãi thêm một châu ăn nhậu khác, tại nhà hàng Seafood Paradise. Bạn Ái Văn đã thành thạo chọn những món ăn rất ngon miệng. Ăn uống ngất xỉu, nói chuyện liên miên, cho đến khi nhà hàng bắt đầu đóng cửa mới ra về. Cuộc họp mặt này được thành công và vui nhộn nhờ có anh chị Ái Văn sắp đặt giúp, và đãi đằng tận tình.

¹ Ái Văn, khoa học gia về Trà và Rượu, tác giả các Văn Kí nổi tiếng: *Một trà, một rượu, một...môt...*, *Nói chơi về trà, Em Champagne Má Đỏ Môi Mềm*.

Ông 'bạn vàng' Lê Nghiêm Hùng đã thiện nghệ trở tài 'phó nhòm' nháy được những tấm hình với các loại máy chụp đặc biệt nghề nghiệp. Những tấm hình đẹp, ai nhìn cũng khoái.

Bạn Huỳnh Mộng Tuyên khỏe mạnh đứng là đfanh “trâu nước” (tên bạn bè thân gọi Tuyên khi còn đi học ở Phú Thọ), mập mập nhưng chắc người. Ở tuổi này được vậy cũng hiếm. Không cao máu, không cholesterol, không đau yếu, không nhức xương mõi lưng. Râu ria xôm xòm giống Đạt Ma Sư Tổ. Bạn Tuyên đang làm công quả, đứng chủ trì xây cất một chùa rất lớn tại Lâm Đồng, một khu đất hàng trăm mẫu, và tượng Phật dự trù cao 49 mét. Chùa được chia ra nhiều khu khác nhau, trong đó có khu kinh tế để làm ra chút tiền mà tu bổ phát triển lâu dài cảnh chùa. Bạn Tuyên nói, cuối đời làm việc Phật sự, và sau này xây chùa xong, thì bạn hy vọng sẽ có một "cốc" nhỏ trong chùa, trên tháp cao. Ngồi vẽ tranh theo lối "bí ẩn" để cho chư khách thập phương đến thỉnh về treo và thờ.

Chiều hôm trước, bạn Dục và Thiệp đưa bạn Tuyên đi chơi dọc biển Huntington Beach, buổi chiều nắng rất vàng, gió mát, biển xanh. Đi ra cầu tàu có đông đảo du khách tấp nập, kẻ hở ngực, người hở mông, và thấy những cặp đàn bà ôm nhau "hôn thắm thiết" làm bạn Tuyên kinh ngạc nói : " *Bên mình không có chuyện này*". Buổi chiều mặt trời đỏ ối, to lớn, đang chìm dần xuống biển Thái Bình Dương, mà bên kia là quê nhà, nhưng chẳng có ai nhớ

nhung chi. Đi chơi từ chiều cho đến tối mịt mới cùng về Westminster ăn chả cá Thăng Long và chuyện trò lien miên cho đến khi nhà hàng sắp đóng cửa, mời ra về.

Đi chơi mà nhớ lại cái thời hai mươi tuổi, gần năm mươi năm trước, khi đang là sinh viên trường Công Chánh. Có người nói rằng, làm sao thời đó mà tưởng tượng được có ngày đi chơi trên đất Mỹ trong tuổi già như thế này. Hỏi bạn Tuyên tại sao không ở lại chơi cho lâu mà vội về chi cho sớm. Tuyên trả lời là cần góp ý, giúp sư cụ xây cho xong chùa.

Bạn Hồ Viết Phán thì sau bữa họp mặt hai hôm thì bay về lại Việt Nam, vì đã ở Mỹ cũng đã gần sáu tháng rồi. Anh chị Phán qua Mỹ, để giúp cháu gái sinh con. Bây giờ cháu đã mạnh, thì anh chị về lại. Anh chị Phán hy vọng đi đi lại lại Mỹ - Việt Nam nhiều lần nữa. Bạn Phán cũng cho biết, chỉ hơi cao cholesterol mà thôi, chứ khỏe mạnh, không bệnh hoạn gì cả. Phán cũng còn ham làm việc, chưa chịu về hưu, và còn hăng hái lắm. Sau khi về Việt Nam chỉ có mấy ngày thôi, Phán đã nhận ngay một project xây cất một cơ sở thương mại tại Phan Thiết, và i-meo hẹn năm sau sẽ qua Mỹ lại hội ngộ cùng anh em.

Anh em cùng khoá 1964 này, hy vọng có một ngày đẹp trời nào đó, số 16 anh em còn lại, sẽ cùng nhau du hành đến vùng trời đẹp đẽ của quê hương, gặp nhau, hàn huyên tâm sự, một lần trước khi dọn đường về với đất bụi thiên nhiên.

